

OLÁH JÁNOS

Adj meg mindent magadnak!

*Örömben és halálban
csalt álom, sejtelem,
ernyős elzuhogásban
futó óraütem,
a mező vonzatában
sarló és nyárjelek,
édes, fáradt magányban
korsód leengeded.*

*Adj meg mindent magadnak,
amit Isten nem ad,
halk lebegés-nyugalmat
rózsák és fény alatt,
ami odafönn kékllett,
add teljének magad,
hallgasd, míg hangja végleg
a csöndben elmarad.*

*Az egyetlen lehattél,
fojtó gonddal tele,
de több már soha ennél,
ó, múlt idő dele,
ó, az órák, amikre
orsók fénye folyik,
rokkáról, énekelve,
mit párka gombolyít.*

*Voltál, ki soha többet,
s mindig könnyek között,
és barlang csöppje könnyed,
mi a kőre csöpög.
Már bevégezve minden,
mi nem könny és harag,
vakító rózsza-fényben
minden tiéd marad.*

*Édes órák, kialvók!
A címer már sehol,
bika és fáklyatartók,
a fáklya lehajol,
déli homokpartokról,
rőt tenger mélyiből
szfinx-lepkeraj indul,
árnyat küld a tükör.*

*Mit nem adhatsz magadnak,
az a végső remény,
ott keresd a nyugalmat
az Olajfák hegyén!
Tagjaidat eloldja
végső álmokdöd,
hírnök száll le a porba
rózsák és fény között.*